

איך לרפאות פצעים פתוחים

שיטה חדשנית לטיפול בפצעים קשים מציעה ריפוי באמצעות הגוף עצמו. התהליך הגשמי למעשה תגובה לתהליך רוחני זהה: בכל יהודי קיים דנ"א, שמסוגל לרפא את עצמו ולעורר את נשמתו לשוב לשורשיה היהודיים.

לעורר את הגוף

יגאל קושניר, רופא ישראלי בן 74 רכב על אופניו. קושניר אדם ספורטיבי מאוד אבל גם נתקע בקירות, נחתך ונחבט.

באחת הפעמים בהם רכב על אופניו ונפצע, לאחר שהצליח לקום על רגליו עלה בראשו רעיון אדיר. קושניר הבין שהפצעים בגופו מהחבלה עם אופניו מחלימים בקלות, בשל תהליך הריפוי הטבעי של הגוף, אבל הוא הבחין שהפצעים העמוקים שהוא ראה על מטופלים (בימיו כמנהל רפואי בבית חולים סיעודי), הגוף בשלב מסוים של התהליך פשוט שוכח והם לא מתרפאים במשך שנים. כל מה שצריך לעשות, הוא חשב לעצמו, זה להזכיר לגוף את קיומו של הפצע, ולעורר אותו להתחיל מחדש בתהליך הריפוי הטבעי שלו.

במצב רגיל, כאשר יש לאדם קריש דם הוא מאותת לגוף שיש לו פצע, הקריש מונע איבוד דם ומלווה את תהליך הריפוי עד שבסוף גדלה רקמת עור חדשה והקריש נופל.

הבעיה היא שלגוף יש מנגנון שאומר מתי נוצר הפצע אבל לא מעדכן מתי הוא החלים. אז מבחינת הגוף באיזשהו שלב הוא מפסיק לעבוד עליו, כי הוא מניח שהפצע החלים. אבל מה אם תהיה אפשרות לייצר קריש עצמאי של האדם מהדם שלו עצמו מחוץ לגוף, אותו נוכל להניח הפצע הפתוח? קושניר האמין שזה יגרום לגוף לחשוב שכרגע נוצר פצע אקוטי גדול, שמייצר הרבה דם, וצריך להתחיל לטפל בו. כשמניחים אותו על הפצע

במשך שבוע, זה יגרום לגוף לחשוב שכל שבוע נוצר פצע חדש וזה יעורר אותו.

כאחד שהגה המצאות רבות ושונות בחייו, הוא החליט לעבוד על כך, והוא אכן המציא טיפול שהוא קל ומהיר: מכינים קריש דם מהמטופל עצמו, הכנה שנמשכת שבע דקות. לאחר הצמדתו לפצע, המטופל מסתובב איתו במשך שבוע, וחוזר חלילה.

החלמה מלאה מתרחשת תוך ארבעה-שמונה שבועות. שיעור ההצלחה בניסויים שהחברה הגישה למנהל המזון והתרופות האמריקאי (FDA) הוא 78%. מדובר בשיעור גבוה בשל העובדה שהמטופלים שפונים לטיפול הזה ניסו וכשלו כל טיפול אחר. את אישור FDA החברה קיבלה בנובמבר 2019.

"המטופל הראשון בישראל" הוא אדם שיש לו סוכרת ומחלת כלי דם קשה. הוא איבד את רגל ימין עד מעל הברך וסבל גם ברגל שמאל. הטיפולים השונים לא הצליחו לשפר לו את אספקת הדם לכף הרגל. הוא עבר ניתוח, אולם הפצע נותר גדול ולא ניתן היה לסגור אותו באמצעים הקיימים.

הרופא של אתו מטופל אמר: "בואו ננסה את זה על המקרה הקשה ביותר [?] זה שאין כבר למטופל מה להפסיד בו". הם התחילו בטיפולים, והפצע הענקי שחשף את העצם הלך ונסגר לו מול העיניים, ונהפך לחור קטן. "היה לי נס", הכריז המטופל.

דנ"א נשמתי

ביהדות אנו יודעים שהעולם הגשמי הוא מראה של העולם הרוחני, ולכן אם זה עובד כך בגשמיות הרי זה סימן שגם בעולם הרוחני הדברים מתנהלים כך, ויתרה מזו, לא רק שזה גם כך בעולם הרוחני, אלא אדרבא, העולם הרוחני הוא השורש לעולם הגשמי, ולכן זה מתבטא באותה צורה.

לדוגמא: כולנו יודעים שבתור הורים אנו נעשה הכול עבור הילדים שלנו, אבל האם זה נכון גם לגבי ההורים שלנו? האם גם עבורם נעשה הכול? נכון

שרוב האנשים יעשו המון בשביל ההורים, אבל כל אחד יודה שהוא יקריב בשביל הילדים שלו יותר ממה שהוא מוכן להקריב למען ההורים שלו.

נשאלת השאלה מדוע זה באמת כך? מדוע האהבה של ההורים לילדים היא האהבה ללא תנאי וללא סייג, ואילו אהבת הילדים להוריהם היא אהבה מוגבלת.

התשובה היא, כי זה כך בעולם הרוחני. הקב"ה שהוא האבא שלנו אוהב אותנו אהבה ללא תנאים, ולכן גם בני אדם אוהבים את ילדיהם ללא תנאי.

מה-שאינ-כן בניו, אנחנו, לא אוהבים אותו אהבה ללא תנאי. אנו לא תמיד מוכנים לעשות את מה שהוא מבקש מאתנו. ולכן זה מתבטא בקשר בין הורים לילדים, שהורים יעשו הכול בשביל הילדים, ואילו ילדים לא יעשו הכול עבור הוריהם.

אני מביא את זה כדוגמה לכך שכל דבר שנמצא בעולם הגשמי הוא תוצאה ורפלקציה של העולם הרוחני. חסידות לומדת מהפסוק בספר איוב שאומר "ומבשרי אחזה אלוקה" (איוב יט, כו), שמהגוף הגשמי אנו למדים איך מתנהל העולם הרוחני, ואם בגוף הגשמי הרופאים הגיעו למסקנה שחלק מגוף האדם עצמו יכול לעורר את הגוף לרפאות את עצמו, בהכרח לומר שזה כך גם בעולם הרוחני.

כשיהודי עובד את ה' קורה לפעמים שיש לו איזה פצע רוחני, משהו לא הולך כמו שצריך, הוא שכח לקיים מצוה מאיזו שהיא סיבה. הרי כשהגוף הרוחני שלו בריא, הוא מיד ירגיש בכך וייתן לו דחיפת חיזוק ועידוד לחזור לקשר שלו עם הבורא, אם זה בצורה של נקיפות מצפון או על-ידי קיום מצוה אחרת, והמצווה הזאת תעורר אותו לקיים עוד מצוות [?] בבחינת "מצוה גוררת מצוה", דהיינו, הדנ"א של המצווה מעוררת לעוד מצוה.

אבל לפעמים קורה שאדם גדל במצב כזה שהוא לא יודע על הקשר שלו ליהדות. אף אחד אף פעם לא סיפר לו על כך, והוא לא במצב כזה שהוא

יכול לעזור לעצמו. הוא לא מרגיש שיש כאן פצע רוחני, בבחינת "נעשית לו כהיתר" (קידושין מ, א). במקרה כזה צריך שמהו אחר יעזור לו למצוא מזור לנשמתו, ולקשר את היהודי לשורשים שלו.

וכמו שזה בדוגמה הגשמית שהבאנו, שלוקחים את הדם של האדם עצמו ועם זה מרפאים אותו, כך זה גם ברוחניות. לא יצליחו לרפאות את אותו אדם על ידי שייקחו גוף זר ואתו ינסו להחזיר אותו לשורשים היהודיים שלו, (לרקוד הורה, לשיר הבה נגילה ולאכול פלאפל לא יחזיר אותו לשורשים שלו?) הדרך היחידה זה לגרום לו לקיים מצוה, שהיא חלק מהדנ"א הרוחני שלו, וזה יעורר את הנשמה שלו ותחזיר אותו לחיים יהודיים.

נס חנוכה עדכני

בחנוכה האחרון, קיבל הרב דוד פלינקשטיין, אחד משלוחי הרבי בשיקאגו, טלפון מאדם שלא היה מוכן להזדהות. הוא אמר שיש לו שאלה לא שגרתית: הוא נולד יהודי, שני הוריו יהודים, ולפני כמה שנים, מסיבות שונות, המיר את דתו לנצרות. כעת הוא רוצה לדעת, איך הוא יכול לבטל את מה שעשה, או יותר נכון איך הוא יכול לחזור לחיק היהדות.

השליח ענה לו שיהודי תמיד נשאר יהודי והוא מעולם לא איבד את זה. ואז השליח שאל אותו, מה קרה פתאום שעורר אותו כעת לחזור ליהדות. הוא סיפר, שבאחד מלילות חנוכה הוא ראה רכב עם מנורת חנוכה על גג הרכב. הוא לא יכול להסביר את זה, אבל פתאום באו אליו המחשבות והרגשות הללו שהוא צריך לבטל את ההמרה הזאת ולחזור לחיק היהדות. הוא חזר הביתה חיפש באינטרנט תשובה למצבו ורצה לדבר עם רב וכך הוא מצא את המספר שלו, והתקשר.

הרב התפעל מאוד מהסיפור שלו, אז הוא שאל אותו מהי ההתפעלות. הרב הסביר לו שכל הסיפור של נס חנוכה הוא על כך שחיפשו ומצאו כד קטן של שמן טהור שחתום בחותמו של כהן גדול, והנה כעת, אומר לו הרב, אני רואה "נס חנוכה" רוחני: הנה יהודי בצד השני של הקו, שיש בתוכו פך קטן

של שמן טהור, נקודה יהודית, ששום דבר לא יכול לטמא אותה. מה שקרה זה שהזכירו לו את מצות נרות חנוכה, משהו שזה חלק מהדנ"א היהודי שלו, וזה העיר את הנשמה שלו והחזיר אותו הביתה.

מתי נולדה הערבות היהודית

הרעיון הזה נכון גם לגבי "עם ישראל". לדוגמה כשאדם נוסע על קרוז, קורה לעיתים קרובות שהוא מזהה מישהו שמשום מה נראה יהודי. הוא מחכה להזדמנות לעבור לידו ואז כבדרך אגב לנסות לברר אם הוא יהודי, ואכן ברוב המקרים זה נכון.

מה עומד מאחורי זה? איך אנחנו מצליחים לזהות שהשני הוא יהודי; מהו הרדאר הזה שמגלה שיש כאן עוד יהודי? התשובה היא שכולנו אברים של אותו גוף רוחני שנקרא העם היהודי, "אב אחד לכולנה" (תניא פרק לב).

על הקשר הזה של יהודי אחד לשני אנו למדים בפרשת השבוע. בפרשתנו אנו קוראים איך יוסף מושל מצרים רוצה לקחת את בנימין בתור עבד, ואז יהודה מעז פניו מול המושל ונושא מונולוג ארוך שבו הוא מציע את עצמו כעבד תמורת בנימין.

יהודה מסביר מדוע דווקא הוא זה שקם להגן על בנימין בזמן שאחיו שותקים. הוא אומר: "כי עבדך ערב את הנער" (ויגש מד, לב). הוא יהודה לקח 'ערבות', אחריות על בנימין, והבטיח ליעקב אביו שהוא יחזיר אותו הביתה בכל מחיר. כשיוסף שמע את המילים הללו הוא לא יכל להתאפק ואמר "אני יוסף".

שם, בחדרו של יוסף, נולדה הערבות ההדדית של העם היהודי, שיהודי אחד מרגיש אחריות על יהודי שני שנמצא בקצה העולם. שם הכול התחיל, ולכן עם ישראל נקראים "יהודים" על שם יהודה, על שם הערבות שהוא לקח על בנימין, זהו הדנ"א היהודי.

הרבי מביא שלמילה "ערב" ישנם שלשה מובנים: ערב [?] אחראי, ערב [?]

מעורבב, ערב [?] טעים. יהודים הם אחראים אחד לשני, מעורבים אחד בחיי השני, ו'ערבים' [?] טעימים ונעימים אחד לשני, (תו"מ חלק ח"י ע' 261). זוהי מילה אחת שמגדירה את הייחודיות של העם היהודי.